

10 Σεπτεμβρίου 2021

Ιωάννης Παπαδόπουλος

** της Ελένης Φτιάκα*

Το Γιάννη τον Παπαδόπουλο τον γνώριζα όσο γνωρίζει κανείς τους καθηγητές των παιδιών του στο σχολείο: πολύ λίγο! Εκείνο όμως που γνώριζα πολύ-πολύ καλά και μπορώ να το τεκμηριώσω εδώ, είναι η επίδραση που είχε ο άνθρωπος αυτός πάνω στο γιό μου για πολλά χρόνια!

Ο Δημήτρης ήταν ένα ντροπαλό και συνεσταλμένο παιδί από τη φύση του. Παρόλο που ήταν πάντα ένας εξαιρετικός μαθητής, ο καλλίτερος της τάξης, ποτέ δεν παινεύτηκε, ποτέ δεν ξιπάστηκε, ποτέ δεν καβάλησε το καλάμι. Δεδομένου ότι αγαπούσε πολύ τα μαθηματικά, τον παρότρυνα να λάβει μέρος στη Ολυμπιάδα των Μαθηματικών όταν ήταν ακόμη στο Δημοτικό. Δεν απόλαυσε την εμπειρία. Δεν ξέρω γιατί. Δεν νομίζω ότι ήταν η δυσκολία των ασκήσεων. Ίσως το κλίμα να ήταν ιδιαίτερα ανταγωνιστικό, ίσως η ατμόσφαιρα να μην του ταίριαζε. Προβληματίστηκα τότε πολύ για την επικείμενη μεταφορά του στο Γυμνάσιο. Μήπως αντιμετώπισει πρόβλημα; Μήπως τον επηρεάσει ο ανταγωνισμός; Μήπως δεν τα καταφέρει; Το ήθος του Γυμνασίου έχει πολύ περισσότερο να κάνει με τον ανταγωνισμό από εκείνο του Δημοτικού σχολείου. Με ζώσανε τα φίδια!

Ξεκινήσαμε το Γυμνάσιο. Ένα Γυμνάσιο στην εκπαιδευτική μας περιφέρεια, λίγο ξεχασμένο από το Θεό, αρκετά ξεχασμένο από τους ανθρώπους, και εντελώς ξεχασμένο από το Υπουργείο! Μέχρι να πάνε και να έρθουν, να μπουν σε τάξη και να γνωριστούν, πήγε Νοέμβριος να γνωρίσουμε τους καθηγητές! Και τότε γνώρισα κι εγώ τον κύριο Παπαδόπουλο. Ο γιός μου μού είχε πει τα καλλίτερα! Είχα μεγάλη περιέργεια.

Πήγα κοντά του και τον ρώτησα για το Δημήτρη. Αρχικά δεν κατάλαβε για ποιον τού μιλούσα. Έκανε μάθημα σε τόσες τάξεις... Ο γιός μου άφαντος! Έψαχνα να βρω φωτογραφία στο κινητό. Όταν επιτέλους συννενοηθήκαμε, 'Μα εκείνος ο Δημήτρης;' αναφώνησε. 'Είναι σπουδαίο παιδί!' Τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Είχα τη μεγάλη ικανοποίηση του γονιού να ακούσω τα καλλίτερα για το παιδί μου από το δάσκαλό του. Έφυγα χαρούμενη από τη συνάντηση. Το παιδί τα πήγαινε πολύ καλά στο σχολείο, κι αυτό προέκυπτε από διάφορες συνομιλίες...

Λίγο αργότερα Δημήτρης μας ανακοίνωσε ότι επίκειται Ολυμπιάδα Πληροφορικής και ο καθηγητής του τον συμβούλεψε να λάβει μέρος. Αρχικά δεν ήθελε, η εμπειρία της προηγούμενης Ολυμπιάδας ακόμη στο μυαλό του. Ο καθηγητής επέμεινε! Ο Δημήτρης πείστηκε, έλαβε μέρος, ήρθε δεύτερος στη Λευκωσία, πήρε βραβείο, τον χειροκροτήσαμε στην εκδήλωση, τόφερε σπίτι καμαρωτός. Τις αμέσως επόμενες χρονιές, ξανά Ολυμπιάδες, πρωτιές στην Πρώτη Παγκύπρια Ολυμπιάδα, τη Δεύτερη, the rest is history! Ο Δημήτρης αγάπησε την Πληροφορική, βρήκε την κλίση του από τα 12 και -κυρίως- βρήκε έναν μέντορα και έμεινε κοντά του με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο μέχρι το τέλος του Λυκείου. Τελειώνει τώρα το Τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Ηλεκτρονικών Υπολογιστών του Μετσοβίου Πολυτεχνείου, στην Αθήνα!

Ο Δημήτρης δεν ήταν το μόνο παιδί να ωφεληθεί από αυτή τη μεντορική σχέση. Ήταν μια ομάδα από παιδιά που έμειναν σε τροχιά γύρω από τον καθηγητή τους για πολλά χρόνια και συμμετείχαν σε Ολυμπιάδες κυπριακές και διεθνείς, και βοήθησαν στην διοργάνωση εκδηλώσεων πληροφορικής και εργαστηρίων. Ο Θόδωρος εργάζεται ήδη ως μεταπτυχιακός συνεργάτης πληροφορικής στο Πανεπιστήμιο του Bristol. Ποιός ξέρει πόσα άλλα παιδιά, που εγώ δεν γνωρίζω, βρίσκονται πού... Είναι νομίζετε εύκολο να το πετύχει κανείς αυτό; Ρωτήστε ανθρώπους που δουλεύουν χρόνια στην εκπαίδευση. Δεν είναι! Απαιτεί άπειρες ώρες εργασίας εντός και εκτός χώρου και χρόνου εργασίας. Απαιτεί άπειρες ώρες προετοιμασίας και συντονισμού. Απαιτεί δουλειά σκληρή και υπομονή απίστευτη. Απαιτεί πίστη ακλόνητη και δύναμη τεράστια. Αλλά πιο πολύ, πιο πολύ, απαιτεί αφειδώλευτη, ατέλειωτη, ατέρμονη αγάπη! Αγάπη για το αντικείμενο, και αγάπη, τεράστια αποθέματα αγάπης, για τα παιδιά. Και φαίνεται, εκ των πραγμάτων, ότι ο Γιάννης ο Παπαδόπουλος την είχε αυτή την αγάπη και τη χάριζε στους μαθητές του εδώ και χρόνια! Και οι μαθητές του την ανταπέδιδαν και τον έκαναν περήφανο! Τι υπέροχη σχέση! Τι πραγματικός παιδαγωγικός έρωτας! Τι θαυμάσια βιώματα για τα παιδιά και το δάσκαλό τους!

Είμαι πάνω από 30 χρόνια στην εκπαίδευση. Κι αυτό που κατάφερε ο Γιάννης Παπαδόπουλος σε πολύ λιγότερα, είναι αυτό που προσπαθούμε όλοι να πετύχουμε. Αλλά δεν έχουμε όλοι τη δύναμή του. Δεν έχουμε όλοι την πίστη του. Και κυρίως δεν έχουμε όλοι την αγάπη του. Αυτή την πίστη και την αγάπη που είναι εμφανής στα ουρανί του μάτια. Δεν την έχουμε! Και κατά συνέπειαν δε μπορούμε να κατορθώσουμε τα όσα απίστευτα κατόρθωσε εκείνος.

Ως γονιός είμαι απίστευτα ευγνώμων στο ταλέντο του, την αγάπη του και την προσπάθειά του. Ως εκπαιδευτικός, απλά υποκλίνομαι. Είναι χάρη σε ανθρώπους σαν εσένα Γιάννη που το σχολείο δεν έχει χάσει εντελώς το νόημά του σ' αυτή την απάνθρωπη εποχή που βιώνουμε. Είναι χάρη σε ανθρώπους σαν και σένα που το σχολείο εξακολουθεί να έχει ένα ανθρώπινο πρόσωπο. Σε ευχαριστούμε. Είμαστε βαθιά θλιμμένοι που ο Θεός επέλεξε να σε πάρει τόσο σύντομα, κυρίως γιατί η οικογένειά σου σε χρειάζεται, το ίδιο και οι μαθητές σου. Υποψιάζομαι όμως ότι ο Θεός έκρινε ότι είχες τελειώσει την πορεία σου εδώ. Είχες κατακτήσει την τελείωση που όλοι αναζητούμε και δε χρειαζόσουν περισσότερο χρόνο.

Σε ευχαριστούμε μέσα από την καρδιά ας για όσα πρόσφερες στα παιδιά μας και ευχόμαστε την ίδια ευλογία και στα δικά σου παιδιά. Καλό σου Ταξίδι. Ο Παράδεισος είναι η μόνη σίγουρη κατάληξη στη διαδρομή σου.

Ελένη Φτιάκα, Καθηγήτρια, Τμήμα Επιστημών της Αγωγής